

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 211/2025
21.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Станић, адвокат из ..., против туженог „Ниш експрес“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Јована Младеновић, адвокат из, ради утврђења, поништаја споразума о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2237/2024 од 03.10.2024. године, у седници одржаној 21.11.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2237/2024 од 03.10.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2237/2024 од 03.10.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П1 1863/19 од 12.04.2024. године у ставу првом изреке, којим је одбијен тужбени захтев да се поништи споразум бр. .../... од 18.07.2019. године и да се обавезе тужени да тужилу врати на рад на радно место које одговара њеној стручној школској спреми, знању и способностима и призна јој сва права по основу рада. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је обавезана тужилца да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 410.625,00 динара, док је део захтева за накнаду трошкова поступка преко наведеног до првостепеном пресудом досуђеног износа од 427.500,00 динара, одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. и 441. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23) - ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код туженог била у радном односу на неодређено време почев од 2008. године до 18.07.2019. године, на радном месту ... у Погону Тужили је радни однос престао закључењем споразума о престанку радног односа од 18.07.2019. године, који споразум је тужила својеручно потписала. Пре закљученог споразума тужени је тужили упутио обавештење од 18.07.2019. године којим је тужилу писмено обавестио о последицама закључња споразума о престанку радног односа односно, тј. да тужила закључењем споразума нема право на новчану накнаду за случај незапослености. Предметно обавештење тужила је примила дана 18.07.2019. године. Према закљученом споразуму тужили је радни однос престао са даном 15.07.2019. године. Споразумни престанак радног односа је био на иницијативу тужиле која се туженом обратила захтевом за споразумни престанак радног односа, наводећи да захтев подноси својом слободном вољом, без икакве принуде. Тужила је током поступка истицала да приликом потписивања споразума није била способна да схвати значај својих радњи и дејства споразума као ни да управља својим поступцима, сходно природи болести од које болује. На основу налаза и мишљења вештака неуропсихијатра утврђено је да тужила не болује од душевне болести, заосталости у развоју, привремене душевне поремећености нити друге теже душевне поремећености, као ни болести зависности, нити је од истих боловала приликом закључења споразума о престанку радног односа са туженим, те је била свесна својих радњи и могла да управља својим поступцима. Тужила је особа доњих просечних примарних интелектуалних потенцијала која функционише на граничном нивоу због недостатка едукације без регистрованих компликација овакве личности, али да је имала очувану способност да схвати значај и последице споразумног раскида радног односа и писања захтева за истим и то у потпуности имајући у виду њено психичко стање, дијагнозу тумора ... и ординарну терапију, као и да је у потпуности способна да се самостално стара о својим правима и интересима. Према изјашњењу вештака, оштећења пажње код тужиле, односно средње тешка ментална субнормалност који су наведени у налазу и мишљењу психолога од 25.5.2009. године, не утичу на способност тужиле да схвати значај потписивања споразума о престанку радног односа, јер је тужила јасно знала да ако потпише споразум неће долазити на посао, нити добијати плату.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су одбили тужбени захтев, налазећи да је споразум о престанку радног односа закључен у складу са одредбама члана 177. Закона о раду, на основу слободно изражене воље тужиле за његово закључење, да је споразум потписан од стране тужиле, као и да је тужила приликом закључења споразума о престанку радног односа са туженим била способна да схвати значај својих радњи и могла да управља својим поступцима.

По оцени Врховног суда, становиште нижестепених судова засновано је на правилној примени материјалног права.

Један од разлога за престанак радног односа по члану 175. тачка 3. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05...75/14) је споразум између запосленог и послодавца, који сагласно члану 177. тог закона мора изражавати сагласност воља уговорних страна.

Одредбом члана 177. Закона о раду, у ставу 1. прописано је да радни однос може да престане на основу писаног споразума послодавца и запосленог. Ставом 2. наведеног члана прописано је да је пре потписивања споразума послодавац дужан да запосленог писаним путем обавести о последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености. Према цитираној одредби закона основ за престанак радног односа је споразум који закључују послодавац и запослени. Сматра се да је споразум закључен када послодавац и запослени постигну сагласност, како о престанку радног односа, тако и у погледу осталих питања која су од значаја за престанак радног односа (дан прекида рада, исплата неисплаћених зарада и других примања по основу рада, право у погледу неискоришћеног годишњег одмора и др). Да би споразумни престанак радног односа производио радноправно дејство он мора да буде резултат слободно изражене воље, да буде закључен у писаној форми, будући да такав споразум има снагу коначног појединачног акта и представља основ за престанак радног односа.

У конкретном случају, парничне странке су закључиле оспорени споразум о престанку радног односа 18.07.2019. године, тужила је исти својеручно потписала, а сходно члану 177. став 2. Закона о раду обавештена је о свим последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености. Побијани споразум закључен је на иницијативу тужиле и у свему у складу са чланом 177. Закона о раду, а тужила није доказала да је приликом потписивања споразума била у стању смањене урачунљивости, односно да није могла да схвати значај и последице својих радњи у погледу потписивања споразума. Стога, нису основани ревизијски наводи којима се оспорава правилна примена материјалног права.

Супротно наводима ревизије, из налаза и мишљења судског вештака, као и из изјашњења вештака, утврђено је да је тужила имала очувану способност да схвати значај и последице споразумног раскида радног односа и писања захтева за истим, као и да оштећења пажње код тужиле, односно средње тешка ментална субнормалност који су наведени у налазу и мишљењу психолога од 25.5.2009. године, не утичу на способност тужиле да схвати значај потписивања споразума о престанку радног односа, због чега се неосновано ревизијом указује на наведени налаз психолога од 25.02.2009. године.

Имајући у виду да је тужили законито престао радни однос, неоснован је њен захтев за враћање на рад, у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Осталим наводима ревизије се побија утврђено чињенично и оцена изведених доказа, што није дозвољено у ревизијском поступку, у смислу одредбе члана 407. став 2. ЗПП. Осим тога, у ревизији се понављају наводи који су истицани у жалби тужиле, које наводе од значаја за правилну одлуку о изјављеној жалби је правилно и образложено ценио другостепени суд.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Састав одговора на ревизију није била нужна радња за доношење одлуке о ревизији, па је одлука у ставу другом изреке донета на основу одредби члана 165. став 1. и 154. ЗПП.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић